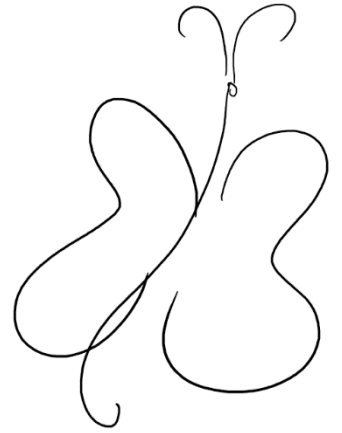
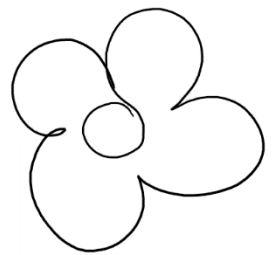

Povestiri
Transparente

Povestiri
Transparente

Povestiri
Transparente

Povestiri Transparente

Revistă de creație literară a copiilor
(cu apariție bianuală, în format electronic)

ISSN 2734 - 7745

ISSN-L 2734 – 7745

Redactori: Alina, Cătălina

Ilustrator: Alina

Date de contact: povestiritransparente@gmail.com

Nr. 6 – martie 2023

Colectivul redacțional (în ordinea alfabetică a prenumelor):

Adrian

Alexia

Bogdan

Cristian

Dana

Dragoș

Iris

Izabela

Mara

Patricia

Patrick

Răzvan

Rebeca

Vanesa

Cuvânt înainte

Dragi prieteni cititori,

În cele cinci numere de până acum, revista Povestiri Transparente a adus bucurie.

În primul rând, copiilor povestitori, Alinei și Cătălinei, fiind joaca lor, pe care o schimbă câte puțin, de la campanie la campanie.

Noi, cei doi adulți din spatele Povestirilor, am ales să ne construim joaca dăruită celorlalți atent, planificat, îndelung gândit. Dar și prin momente de inspirație bruscă sau oameni de ajutor, întâlniți în cale întâmplător. Andra, Mihaela, vă mulțumim tare, tare, pentru site-ul povestirilor și pentru perspectiva unui audiobook!

Credem că nimic nu este întâmplător, cu atât mai mult cu cât am ales să punem Povestirile sub protecția puterilor blânde și bune...

Campaniile Povestiri Transparente se desfășoară înainte de Nașterea Puișului din iesle sau de lumina Învierii Sale pentru că, mici fiind, ne dorim protecția Celui Mare, care dă viață, luminează și bucurie oamenilor.

Însă, pentru motive pe care le înțelegem puțin sau chiar deloc, unii oameni au bucurii mititele, umbrite de o durere mare de dus... Sănătatea fragilă a cuiva din familie, greutatea inserției sociale a celor din grupuri defavorizate, adicții, durere fizică sau psihică... Acestea sunt cauzele umanitare pe care ni le dorim sprijinite, împreună cu grija pentru animăluțele din adăposturi.

Mai departe, voi, dragii noștri, alegeți către cine să direcționați darul vostru.

Modalitatea de lucru este simplă: Povestirile ajung, în format digital, către oricine donează orice sumă către orice cauză umanitară susținută.

Altfel spus: donați, ne anunțați (povestiritransparente@gmail.com), primiți Povestirile scrise de copilași!

Mulțumim mult!

Alina și Cătălina

Cinci cuvinte

Ce poți face cu cinci cuvinte?

Poți rosti distrugerea multor vieți (“Ucraina e pământ rusesc. Război!”) sau poți îmblânzi durerea (“In the Mood for Good”, “Hai la o Masă Caldă!”, “Meditații gratuite pentru copii defavorizați.”)

Mai poți spune “Îmi ești drag. Tare, tare!” sau “Sunt chiar aici. Lângă tine.”

Noi am ales să scriem povești pornind de la cinci cuvinte. Ne-am imaginat lumi, am creionat personaje, le-am lăsat să vorbească, am creat viață. Ficțională, dar viață *anyway*. Am împachetat universurile noastre ficționale, am construit numărul 6 al Povestirilor și îl dăruim către cei care, prin donațiile lor către cauzele pe care le susțin, au devenit dragii noștri *Dăruitori din Dor*.

Ne dorim să umplem străzile, autobuzele, locurile de joacă de Dăruitori din Dor, frumoșii nebuni care neagă realitatea colțuroasă și trăiesc într-un loc pe care l-au modelat atât de mult încât a devenit blând și bun. Cum au reușit? Au așezat, peste zilele grele și amărăciunile întâlnite la tot pasul, ceva luminos, atât de luminos încât frizează transparența: un gând bun, o vorbă domoală, un covrig dăruit cuiva.

Aveți și voi Dor de Dar pentru o lume mai luminoasă, mai transparentă?

Povestea lui Adrian – Povestea lui Brumi

Broască țestoasă, casă, îngrijitor de animale, cafea, veterinar

În mijlocul Americii de Nord, trăia o familie normală (ca toate celalalte), o familie cu 4 membri (tata, mama, o fetiță și un băiețel). Pe tată îl chema Georgel, pe mamă - Ruby, pe fetiță – Masha, iar pe băiețel - Fred.

Georgel era angajat la o firmă numită *Let's Have Some Coffee!* (această firmă se ocupa să servească oamenilor cafea naturală).

Mama, adică Ruby, era angajată și ea la o firma cu animăluțe, *Pet Shop*. Avea grijă de animăluțe și avea grijă să aibă și ele o casuță unde să se poată adăposti.

Copiii erau la o școală privată, în centrul orașului. Fetița era în clasa a II-a, iar băiețelul era în clasa a IV-a. Ei erau foarte buni la școală, erau printre primii la învățătură.

Ruby, într-o zi, le-a adus o broscuță țestoasă, pe care au botezat-o Brumi. Ruby nu s-a gândit că copiii vor fi atât de atenți cu broscuța încât nu o să mai învețe...

Copiii nu fuseseră fascinați de telefoane nici până atunci, dar ei aveau voie toata ziua pe ele (bineînțeles, după ce își făceau temele și învățau pentru ziua următoare).

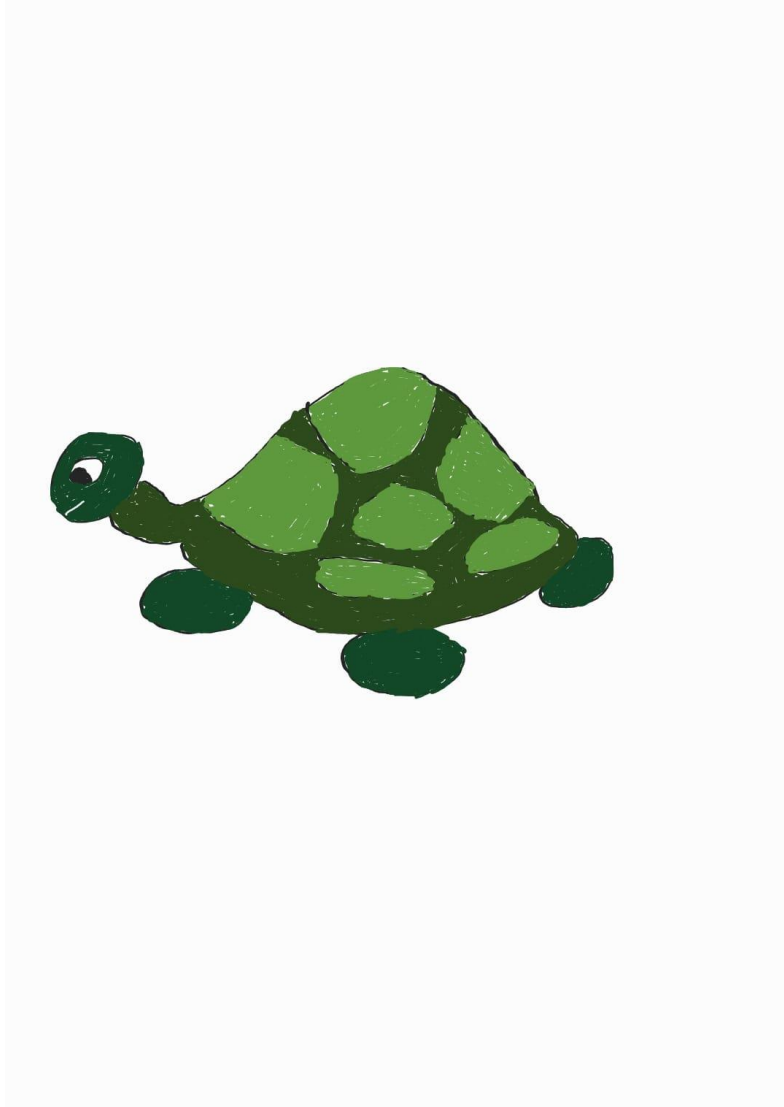
După o lună, broscuța Brumi s-a îmbolnăvit foarte grav, ea nu mai putea respira cum trebuie să respire o broscuță...

Copiii, când au văzut asta, de dimineață, le-au spus părintilor să o ducă la veterinar, să o facă bine. Părinții s-au ținut de cuvânt și au

mers să o salveze. Din păcate, nu s-a mai putut face nimic pentru ea, și părinții au mers la *Pet Shop* să cumpere alta, să nu își dea seama copiii că a murit Brumi...

Copiii, când au venit acasă, nu și-au dat seama, dar noua broscuță se comporta puțin ciudat față de cealaltă. Copiii nu au luat acest fapt în considerare.

Cu trecerea anilor, Masha și Fred au crescut (la fel și Brumi cea nouă), iar părinții erau tot mai interesați de broscuță. Iar copiii și părinții (la fel ca Brumi) au trait, mai departe, fericiți.

Povestea Alexiei – Povestea vânzătorului de peruci

Flamingo, vânzător de peruci, piață, perucă, albastru

Odată, era un flamingo de culoare roz-portocaliu. S-a săturat super tare de rozul acela banal și a zis să poarte ceva mai retro! Un albastru ar fi cel mai bine, ideal de-a dreptul.

Așadar, a mers prin Piața Stelelor De Aluminiu (căci așa se numea cea mai mare piață din locul acela). Se întâlnește cu un leneș (care, de fapt, se mișca foarte rapid!) care, din întâmplare, avea o perucă frumoasă pe cap.

Flamingo-ul îi zise:

- Domnule Leneș, de unde aveți așa o peruca de nuanță verde-albastru-cremaliu-roșiatic?

-De la taraba domnului Vânzător de Peruci! E acolo, în partea dreaptă din stânga (după ce o iei la stânga de la drumul drept din stânga cărării drepte).

Flamingo-ul se duse acolo și îi spuse domnului vânzător:

-Bună lună! (căci așa se zice când e lună plină) Ce peruci frumoase aveți! Aș dori una de culoare albastru-retro.

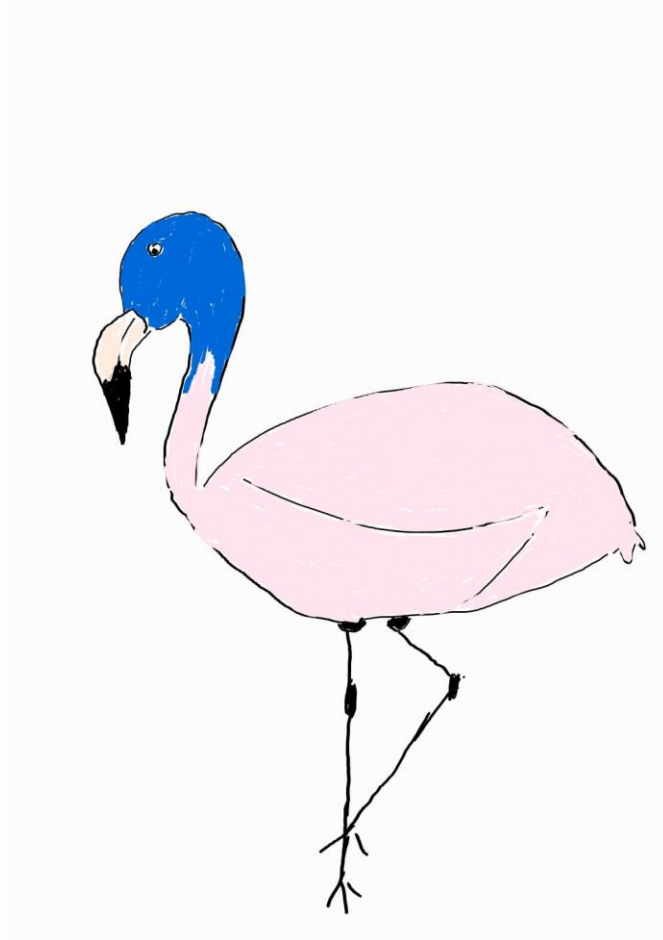
Domnul răspunse, frumos și politicos:

-Bună lună!

Apoi se duse în spatele tejghelei, să caute nuanța potrivită.

Flamingo-ul se uită pe perete. Acolo era un calendar, pe care scria că astăzi este 41 februarie. Domnul reveni, de data aceasta, cu peruca, iar flamingoul îi dădu 3 lululululuți (căci așa se numeau banii).

Și așa, flamingo-ul de culoare roz-portocaliu a plecat fericit cu peruca lui albastru-retro. Ce bine îi venea!

Povestea lui Bogdan – Povestea unei pisici speciale

Pisică, polițistă, casă, medic, zoo

Când eram mai mic, mergeam la bunici foarte des. Bunica mea avea o pisică foarte frumoasă și drăguță, dar care era foarte specială (pentru că se credea o polițistă foarte dură).

Într-o zi, am luat-o de la bunica (pentru că bunica avea nevoie de liniște pentru a se putea trata). În tot timpul în care am avut grijă de ea, a fost foarte dură, ca o luptătoare adevărată!

Să vă povestesc o fază de neuitat:

Familia mea și eu am plecat în vizită la niște rude, iar pisica a rămas singură. După ce ne-am întors, am crezut că casa ne fusese jefuită...Vinovată era pisica!

După toate cele întâmplate, ne-am decis să ne ducem la un medic specialist, pentru a vedea dacă pisica noastră este o specie rar întâlnită. Ajunși acolo, medicul ne-a spus că trebuie dusă imediat la zoo, pentru a ne face un bine. Să fi fost un pui de tigru adevărat, oare?

Am hotărât că nu prea aveam ce face, așa că am lăsat-o acolo, la zoo. Dar am vizitat-o în fiecare zi!

Povestea lui Cristian – Povestea pescarului

Lămâie, cizmă, undiță, oglindă, melc

Era, odată, demult, un pescar, pe nume Cristian.

El pescuia doar pești răpitori, de exemplu știuca, somnul, șalăul, bibanul, cleanul și păstrăvul. Peștele lui preferat era știuca (la fel, și prietenului său, pe nume Sebi, îi plăcea să pescuiască știuci).

Ei mergeau împreună la pescuit de 5 ani (Sebi) și de 5-6 luni (Cristian).

Sebi este un pescar mai bun, de zece ori mai bun. Ei doi au undițe bune!

Odată, Cristian a prins o cizmă! Și a început să râdă în hohote când a văzut ce a prins. Un alt pescar l-a întrebat dacă se prinde cu gume și el a zis că da (gumele sunt peștișori de gumă).

Un domn în trecere a întrebat și el:

-Salut, băieți! Ați prins ceva?

-Nu, am avut doar niște atacuri.

-Fir întins!

-Mulțumim.

Sebi a prins o mârliță (pui de știucă). Controlorul lacului a trecut și a zis:

-Felicitări!

-Oare mă puteți ajuta?

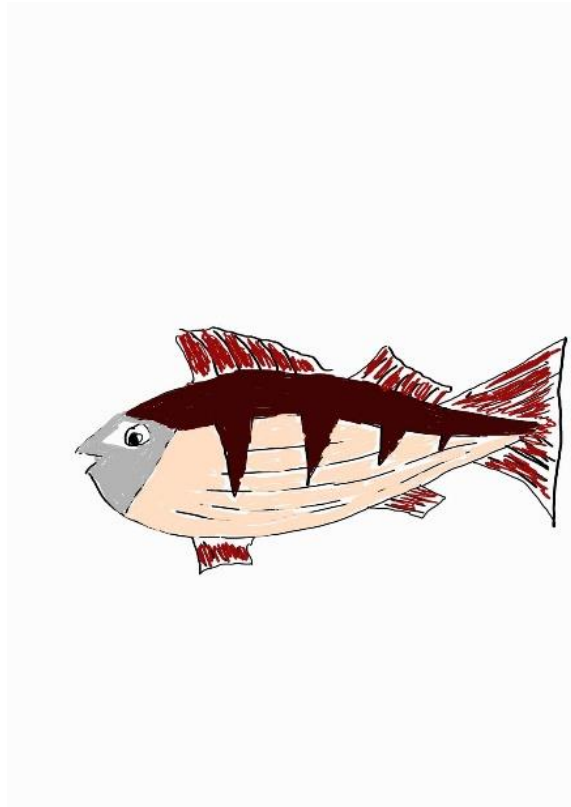
-De ce?

-Este foarte mare...

-Da, vă ajut acum.

Domnul Oti a scos peștele și a făcut niște poze, apoi l-au eliberat.

Au mai stat puțin, până seara, apoi a prins și Cristian un biban mare, mare, cam așa de mare.

În orice caz, era mic, foarte mic...

Un domn a trecut și a întrebat:

-Se prinde cu lămâie și melci?

-Nu știu. Dar mai mult ca sigur nu. Cum să roadă așa ceva?

-Nu știu. Am întrebat și eu...

Cei doi au mers la pescuit; ei au aflat că vestea s-a răspândit (ei erau fericiți deoarece peștele era mare și nu se așteptau – în ziua aceea au prins un șalău!)

Au continuat să prindă mult, dar era normal, pentru că venise toamna. La fel s-au bucurat și alți pescari, pentru că peștele trage bine toamna.

Nouă ne place mult pescuitul, mai ales cel sportiv, pe care îl încurajăm (deoarece trebuie să eliberezi peștii mici). Aproape toate lacurile sunt așa și este foarte bine.

În următoarea zi ei au mers din nou la pescuit și pe jos erau cioburi de oglindă, dar n-au băgat de seamă. Ei pescuiau mai departe, cu gumele, dar nimic...Ei au pus și un țipar, dar nici la țipar nu au prins nimic, au avut doar un atac. Au încercat toate gumele, dar nimic...Ei se întrebară dacă, poate, cioburile erau de vină.

-Nu cred că este posibil...

-Venim și mâine?

-Da.

În următoarea zi, au fost la pescuit iarăși și au găsit acolo o mulțime de cioburi și s-au hotărât să aducă niște pungii, în care să strângă toate cioburile. Dar, când au adus ei pungile să strângă cioburile, nu au mai găsit nimic acolo (probabil cine a spart vasele s-a gândit să se întoarcă, să strângă cioburile).

Dar tot nu au prins nimic, s-au supărat și au plecat acasă.

Povestea Danei – The Enchantress

Lume paralelă, acasă, foc, vrăjitoare, carte

Eram acasă, citeam cartea *The Enchantress of Tarensville* și am adormit.

Când m-am trezit, eram într-o lume paralelă, unde am văzut vrăjitoarea din carte stând lângă un foc. Am încercat să-i atrag atenția, dar ea m-a ignorat. Atunci mi-am dat seama că eram invizibilă.

Am mai mers puțin și am ajuns la casa vrăjitoarei. Când am intrat, ea era pe jos, făcând o poțiune. Am auzit-o:

-Știu că ești acolo! spuse ea, calm.

-Ce?! Mă poți vedea?

-Sunt singură. Nu te-am băgat în seamă acolo, la foc, pentru că nu voiam ca sătenii să-și dea seama că eu sunt vrăjitoare. Dacă își vor da seama, mă vor arde...

Chiar când voiam să mai fac un pas în camera ei, m-am trezit înapoi în camera mea. A fost doar un vis...

Când am ridicat cartea, am văzut asta, scris pe

„Știi prea multe. Nu te întoarce în lumea mea!”

The Enchantress

To be continued...

Povestea lui Dragoș

Cățeluș, zoo, fotbalist, Casa Albă, frigider

Într-o zi am fost la zoo și am văzut niște cățeluși.

Ei se jucau fotbal cu... Ronaldo! și scorul era 3-2 (3 pentru Ronaldo, 2 pentru cățeluși).

Ei (Ronaldo) locuia la Casa Albă. Vă vine să credeți?

Acolo erau mai mulți fotbaliști: Mbapee, Messi,...

Ei aveau un frigider plin cu Sprite și, când li se făcea sete, beau doar Sprite.

Povestea lui Iris – Povestea unei lumi paralele

Casa Albă, leneș, urs, pisică, ciocan

Era, odată ca niciodată (că, de n-ar fi, nu s-ar povesti), un leneș care era președintele Americii. Acesta stătea la Casa Albă. Vă dați seama, fiind leneș, nu făcea mai nimic toată ziua...

Într-o zi, când lumea s-a plictisit, pentru că nu aveau voie să lucreze (nu aveau, de exemplu, parcuri, pentru că nu era cine să le construiască...), au luat o decizie.

Au făcut multe torturi (în formă de Ciocan), s-au îmbrăcat în haine de fotbalist și au pus tot ce se gândeau că au nevoie în ghiozdane în formă de minge.

(Toți erau urși sau pisici.)

Cei care erau pisici au ținut torturile, iar cei care erau urși erau pregătiți să atace.

Cu toții au mers la leneș:

- Bună ziua! au spus urșii, împreună cu pisicile.
- Bună ziua! (s-a convins cinci minute să rostească leneșul...)
- Avem o provocare pentru dumneata.
- Ce provocare? a spus leneșul, speriat (fără a mai aștepta să treacă cinci minute!).
- Trebuie să mănânci toate torturile în mai puțin de o oră.
- Nu pare greu (pare chiar gustos!) Câte torturi? a întrebat leneșul.

- Aproximativ 2000 de torturi! i-au răspuns leneşului, în cor, pisicile și urşii.

- Bun, dar ce se întâmplă dacă nu le termin?

- Trebuie să ne lăsați să lucrăm! au spus urşii și pisicile, în cor.

Leneşul a început să mănânce. Mai avea 5 minute, dar nu a terminat...

Aşa că, de atunci, toată lumea a putut să muncească, liniştită.

Iar leneşul, de ruşine, a început să muncească și el.

Povestea Izabelei – Povestea unui dovleac și a unei pisicuțe

Vapor, spiriduși, dovleac, pisică, vrăjitoare

Era, odată, într-un ținut întunecat, cu nori gri și mari, un dovleac. El mergea printr-o mlaștină uriașă, cu multe alge la fundul apei. Dovleacul nostru era speriat și cu o voce subțire a spus:

-E cineva aici?

După un timp îndelungat, o pisică neagră a spus:

-Miau! Miau! Să mă ajute cineva!

Dovleacul nostru a ajuns la locul unde era pisica, dar, neavând mâini, nu o putea ajuta, însă i-a venit o idee cum să o scoată din mlaștină.

-Aș putea să-i cer vrăjitoarei de pe celălalt capăt al mlaștinii să îmi dea, pentru câteva minute, o pereche de mâini care mă vor ajuta să salvez pisica. Însă, când vrăjitoarea l-a văzut pe dovleacul nostru îndepărtându-se, a zis:

- Muahahaha! O să prind acel dovleac și o să-l fac plăcintă!

Cum a spus, așa a și făcut cu dovleacul, dar nu a reușit să-l prindă, așa că l-a prins într-o plasă de aur (dar să nu credeți că aurul era normal, ci era foarte mirositor și murdar...)

Iar dovleacul a spus:

-Pfuuuuu! Ce urât miroase plasa asta!

-Hei! Taci, că trebuie să-ți păstrezi ultimele cuvinte pentru când o să te fac plăcintă!

-Cu mine vorbești?

-Da! (Doar nu cu mlaștina!)

-Eu am venit pentru că vreau să mă ajuți să salvez o pisicuță neagră din mlaștină și tu m-ai prins în duhoarea asta îngrozitoare...

-Ce? Cum? O pisică? Unde e?

-În mijlocul mlaștinii...

-Păi atunci hai să mergem cu vaporul spiridușului, să salvăm pisica.

-Stai! Mă eliberezi sau mergem cu tot cu plasă?

-A...Am uitat...

-Acum, la drum! a spus dovleacul.

Când au ajuns, vrăjitoarea a spus:

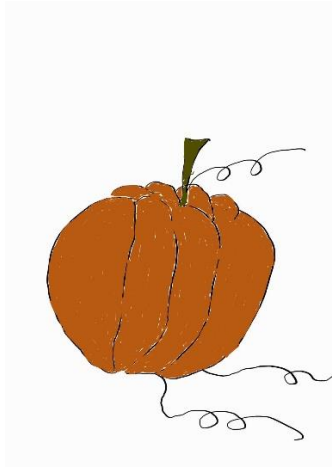
-Oooo, ce drăguță e! Vreau să o adopt eu!

-Atunci, salveaz-o!

-O.K.

Și, când vrăjitoarea a luat pisica la ea acasă, a avut parte de mieunături vesele toată ziua și toată noaptea.

-Miau!...

Povestea Marei – Povestea uşii magice

Dinozaur, caleaşcă, fotografie, nori, pisică și șoricel

Într-o zi, o pisică pe nume Mimi, era o prințesă. Mergând, într-o zi, cu caleaşca, văzu un șoricel. Iar șoricelul spuse:

-Bună ziua, prințesă frumoasă!

-Bună ziua, șoricelule! spuse Mimi. Pe tine cum te cheamă?

-Pe mine mă cheamă Brânzi și să știi că tu nu trebuie să te prezinți. Te cunosc deja, ești prințesa acestui ținut.

-Brânzi, vrei să fim prieteni?

-Desigur.

Cei doi și-au făcut un *selfie* împreună, să nu uite acea zi.

În următoarea primăvară, veni Brânzi în vizită.

Știind că castelul e pe nori, urcă într-un elicopter. Când ajunse în fața porții, văzu că dinozaurii erau cavalerii de la castel. Mimi îl lăsă pe Brânzi să intre înăuntru, în castel. Cei doi amici s-au distrat foarte mult, iar Mimi hotărî ca Brânzi să rămână peste noapte la castel. Brânzi a fost de acord și a rămas.

După mai mult timp, la miezul nopții, amândoi s-au trezit, pentru că se auzeau niște zgomote ciudate.

Când au deschis ușa, în loc de un hol regal, au văzut o țară făcută din bomboane (care era pe nori). Mimi a vrut să intre, să vadă ce era înăuntru. A găsit un pom cu mere și a luat unul (dar parcă avea gust de brânză...)

Mimi veni înapoi și închise ușa, dar Brânzi îi spuse că îi e foame și deschise ușa.

Probabil că era o ușă magică, pentru că cei doi prieteni au intrat, prin ea, direct în spațiu. Și Mimi merse pe Lună, iar Brânzi pe Soare.

Șoricelului nu-i era cald, ceea ce era foarte ciudat, pentru că, dacă știți, Soarele este foarte fierbinte.

Brânzi se întrebă de ce și se gândi să muște din Soare.

-Mimi! strigă Brânzi.

-Ce e?

-Soarele are gust de banană!

Mimi se gândi și își dădu seama că era tot făcut din mâncare. De fapt, era făcut din ce mâncare dorea fiecare în momentul în care mânca.

După o vreme, cei doi prieteni au intrat înapoi în castel (cu burtica plină de banane, suc de portocale și prăjituri de toate felurile: cu vanilie, ciocolată sau scorțișoară).

Povestea Patriciei – Povestea cățelușei fotbaliste

Cățeluș, parc, fotbalist, telefon, minge

Trăia odată o cățelușă pe care o chema Hera. Ea era fotbalistă.

În fiecare zi, ea mergea în parc și se juca cu prietenii ei: iepurele, ursulețul, leneșul (care atunci nu mai era așa de leneș) și pisica. Hera era cea mai bună dintre ei!

Într-o zi, când se juca, a auzit telefonul sunând. Fusese invitată să joace un meci cu echipa ei preferată de fotbal. Și-a luat mingea și s-a dus să-și anunțe părinții. Ei nu voiau s-o lase, spunând că e periculos. După mai multe rugăminți, au lăsat-o.

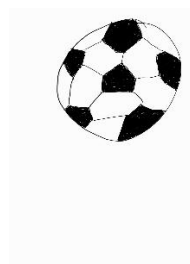
Ea s-a antrenat mult și le-a luat cele mai bune locuri prietenilor și familiei sale.

Când a sosit ziua meciului, avea câteva emoții (a jucat ca atacant).

În prima repriză, scorul era 3-0 pentru ei. În a doua repriză, au mai dat încă 4 goluri. Meciul s-a încheiat cu 7-0 pentru ei.

Hera a fost foarte bucuroasă.

După aceea a jucat mai multe meciuri cu ei și a ajuns cea mai mare fotbalistă a tuturor timpurilor, având o viață fericită.

*Povestea lui Patrick – Povestea lui Tick Tick, bomba care călărește
Televizor, trambulină, cal, foișor, lemn*

Tick Tick e o bombă cu viață, care are o gură tare drăguță, cu ochii amplasați pe părți. Capul lui e o bombă care stă într-o bombă mai mare (care are, în loc de mâini tunuri, iar picioarele îi sunt două bucăți de lemn).

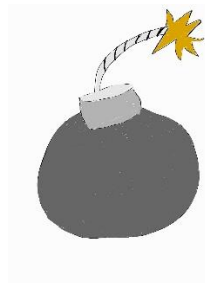
Programul lui este așa: se trezește, se uită la TV, sare pe trambulina aceea pe care a rupt-o (de câteva ori!) cu greutatea lui de 500 de kilograme (din cauză că e făcut din fier).

El are o casă cu trei etaje, foarte luxoasă. În grajd ține un cal pe care îl călărește aproape în fiecare zi. Între orele 12:00-17:00, Tick Tick este instructor de călărit. El nu e înțeles de multă lume, pentru că vorbește doar prin bolborosiri fără sens, dar se descurcă. După orele de călărit, stă la el în foișor. Este foarte bine plătit (cu 200.000 de lire sterline pe an). *Not bad, I might say!*

El este fericit chiar dacă stă singur. Stă într-o zonă de câmpie, departe de oraș. Elevii lui fac cale lungă până la el...

În apropiere de casă are o livadă cu tot felul de pomi fructiferi, deci, în timpul liber, e grădinar.

Deci, cam așa arată o zi normală pentru Tick.

Povestea lui Răzvan – Povestea balenei zburătoare

Balenă, deșert, casă din copac, glob, vrăjitor

În deșert, o balenă zburătoare își căuta casa din copac...

După un timp, s-a întâlnit cu un vrăjitor care i-a dat o putere cu care putea să-și găsească casa din copac mai ușor.

Balena zburătoare, chiar dacă vrăjitorul i-a dat o putere pentru a-și găsi casa din copac mai ușor, nu și-a găsit casa din copac... Așa că balena zburătoare și-a adunat toată magia pe care o avea în ea și casa a apărut fix lângă ea. Balena zburătoare era foarte fericită că și-a găsit casa din copac. În următoarea zi, Balena zburătoare și-a dat seama că nu mai putea zbura...

Dintr-o dată, a apărut acel vrăjitor cu care se întâlnise ziua trecută, iar el i-a spus balenei că Zâna cea Bună (posibil, din greșeală) și-a lăsat globul de smarald pornit. Globul de smarald avea puterea de a fura orice fel de magie. Așa că balena zburătoare, auzind vorbele vrăjitorului, a fugit până când a ajuns la palatul Zânei Bune.

Balena îi spuse Zânei Bune ca și-a lăsat Globul de smarald pornit. Zana Bună și-a cerut scuze și a oprit globul.

Balena zburătoare era fericită că era din nou zburătoare.

Se duse, zburând, către casă, cu zambetul pe buze.

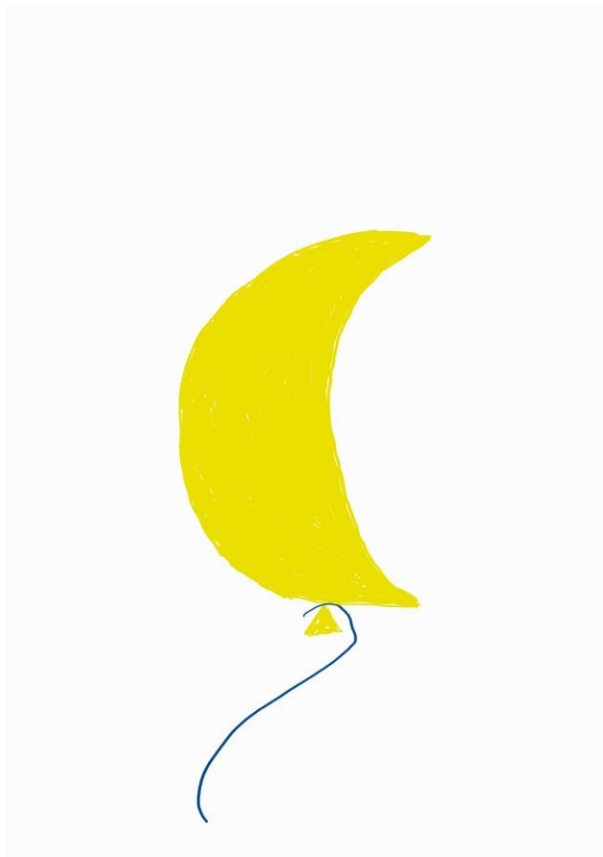
Povestea Rebecăi, Povestea celui mai bun film

Astronaut, fotoliu, înghețată, baghetă magică, vrăjitoare rea

Într-o după-masă ploioasă de primăvară, stăteam tolănită în fotoliul meu verde, savurând o înghețată delicioasă de ciocolată.

A început un film care se numea Astronautul. Cel mai mult din film mi-a plăcut de o vrăjitoare rea care încerca să ajungă la Lună cu bagheta magică (dar nu a reușit).

Într-un final, a decis să folosească puterile magice ale prieteniei și, în cele din urmă, cu ajutorul astronautului, vrăjitoarea a plecat fericită spre Lună. Desigur, împreună cu astronautul.

Povestea Vanesei – Povestea căsuței mele

Pisică, pat, cățel, casă, trambulină

A fost, o dată ca niciodată, o căsuță în mijlocul satului. Căsuța avea un etaj și în ea locuia o familie cu trei membri (și două animale: un cățeluș și o pisicuță).

Pe mamă o chema Cătălina, iar pe tată îl chema Adrian, iar pe fetiță o chema Maria. Cățelușul se numea Max și pisicuța – Bella. Erau o familie fericită: ei stăteau mai mult la etajul casei, pentru că acolo erau dormitoarele.

Într-o zi, Cătălina, Adrian și Maria au plecat de acasă la cumpărături, iar animalele au rămas singure. Bella și Max stăteau în patul Mariei, iar după o oră s-au dus în curte și Bella s-a blocat în trambulină...

Maria cu părinții ei, cum au văzut-o pe Bella, au și ajutat-o (repejor!) să iasă din trambulină..

Și, așa, nu se mai duce Bella pe trambulină.

